

A városban

Itt e nagy kőrengetegben élek csendbe, elfeledten
s boldogan rovom az utcát álmodozva egymagam,
mintha csak magamba járnék, tűn az ember, mint az árnyék.
Lopva néz csupán reám még s tépelődöm zajtalan,
a morajló forgatagba, a sír mély nyugalma van,
a magány nyugalma van.

Az imás gyönyörbe zengő, zöldhomályú hűvös erdő
oly nyugalmat sosem ad, mint a nagy, a kevély város.
Mert van itt lomb és van itt fa, kőfa százfelé hasítva,
megnyesett nagy ősi szikla és cirádás kőlevél,
melyben a zúgó őserdő megszelídült lelke él,
megbűvölt vad lelke él.

Ó, mi zajgó és sugáros a zsibajgó, büszke város,
a jövőre szomjú lelkem együtt száguldoz vele
s mint imádom a magas falt, a rét, erdő – a magasztalt
nem oly kedves, mint az aszfalt kék porát nyelt szőnyege
és a zörgés, durva csörgés nékem édesded zene,
altató szelíd zene.

1909

(*Ö II.*, 135. old.)

Karácsonyfavásár a pesti Duna-parton
1906
BTM Kiscelli Múzeum Fényképgyűjtemény
Kapussy Ödön felvétele

*„A Vámház téren zöld lombok árasztják távoli erdők
melankóliáját.”*